

mácnost tvořících, na této hospodářské organizaci, a nepřetržitým žitím ve společné domácnosti v důsledku toho rozuměti sluší nepřetržitost soustředění hospodářského života domácnosti na určitém místě bez ohledu na to, zda určitá osoba na tomto místě je nepřetržitě přítomna. Neboť ze znění cit. předpisu čl. I. § 5 odst. 2 zákona č. 2/1920 Sb. nelze nijak vyvoditi, že by podmínka nepřetržitého soužití ve společné domácnosti byla splněna jen tehdy a potud, pokud oba členové společnou domácnost tvořící (státní zaměstnanec a jeho družka) ani dočasně se z ní nevzdálí, jinými slovy řečeno, že nepřetržitě soužití zaměstnance s jeho družkou ve společné domácnosti bylo by přerušeno již tím, že zaměstnanec dočasně a třeba opětovně a pravidelně z této domácnosti se vzdálí za jakýmkoliv účelem, pokud prokazatelně se nevzdá úmyslu společnou domácnost zrušiti.

Č. 12.955.

Š k o l s t v í: Podrobí-li se učitel obecné neb občanské školy odborné zkoušce pro vyučování slepců, nemá nároku na náhradu jízdného a na diety podle usnesení vlády z 6. dubna 1922 za cestu k této zkoušce.

(Nález z 25. června 1937 č. 13.388/37.)

V ě c: Valdemar M. v Jáchymově (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 12. září 1934 o náhradě cestovních útrat a dietách při cestě k odborné zkoušce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-1, zatímní odborný učitel na dívčí škole obecné a občanské v Jáchymově, složil 23. dubna 1934 s úspěchem zkoušku učitelské způsobilosti pro vyučování slepců. Žádost jeho za náhradu cestovních výloh v částce 365.20 Kč, které mu vzešly cestou k této zkoušce, zamítla zem. škol. rada v Praze výměrem z 21. července 1934 s odůvodněním, že st-1 nemá na náhradu účtovaných výloh ve smyslu usnesení min. rady z 6. dubna 1922 právního nároku, ježto náhradu cestovních výloh lze poskytnouti pouze za cesty ke zkouškám, kterým učitelé jsou povinni se podrobiti podle předpisů platných pro jejich služební odvětví, zkoušku způsobilosti pro vyučování slepců však nelze do kategorie těchto povinných zkoušek čítati.

Nař. rozhodnutím bylo st-lovo odvolání zamítnuto z důvodu napadeného výměru s tím, že, jak již v tomto výměru je naznačeno, pro učitele škol národních není zkouška způsobilosti pro vyučování slepců předepsána a tudíž ani cestovné za cestu k takovéto zkoušce nemůže býti z fondů školních hrazeno.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Stížnost vytýká, že nař. rozhodnutí řešilo otázku zcela jinou, než o jakou v daném případě šlo, ježto prý řešilo otázku, je-li pro učitele škol národních zkouška způsobilosti pro vyučování slepců předepsána a je-li tudíž zkouška ta zkouškou povinnou ve smyslu usnesení min.

rady z 6. dubna 1932, kdežto st-li se jedná o to, zda zkouška ta je pro učitele, kteří se domáhají ustanovení na odborné škole pro slepce, po případě na takové škole jsou ustanoveni, k jejich definitivnímu ustanovení na takovýchto odborných školách pro slepce nutná. St-l se domáhá toho, aby byl ustanoven učitelem na státní škole odborné pro slepce, jakou má na mysli § 13 zákona č. 104/1926 Sb. a na které může být ustanoven pouze ten, kdo s úspěchem složil zkoušku učitelské způsobilosti, jak byla zavedena výnosem býv. min. kultu a vyučování z 31. července 1886 č. 6033. Tato podle názoru stížnosti je pro dotyčné odvětví zkouškou povinnou, právě tak jako zkouška učitelské způsobilosti pro školy občanské je zkouškou povinnou pro učitele obecné školy, který chce být definitivně ustanoven na škole občanské. Proto je podle názoru stížnosti dán nárok na náhradu cestovních výloh způsobených jízdou do místa, kde je zřízena zkušební komise pro školy slepecké. Této argumentaci nemohl nss přisvědčiti.

Usnesením z 6. dubna 1922 dala vláda Československé republiky svolení, aby státním zaměstnancům, kteří podle předpisů platných pro jejich služební odvětví jsou povinni podrobiti se odborné zkoušce a musí se k ní odebrati do místa jsoucího mimo jejich úřední místo, — za dalších podmínek, které pro dnešní případ nepřicházejí v úvahu — bylo poskytováno odškodné, totiž náhrada jízdného a dieta. Toto odškodné může být tudíž poskytnuto toliko oněm státním zaměstnancům, kteří podle předpisů platných pro jejich služební odvětví jsou povinni podrobiti se odborné zkoušce.

Služebním odvětvím mohlo uvedené usnesení min. rady ve smyslu tehdy platného práva státnězaměstnaneckého vyrozumívati jen takové služební úkony, k jejichž obstarávání byla zřízena služební místa, pro jejichž dosažení byly stanoveny v podstatě stejné požadavky (arg. § 36 odst. 4 a § 1 odst. 3 služ. prag. stát. zaměstnanců). Uvedené usnesení ministerské rady mluví u státních zaměstnanců o jejich služebním odvětví. Předpokládá tedy, že státní zaměstnanci přináležejí již některému služebnímu odvětví a že jsou povinni podrobiti se odborné zkoušce z předmětů tohoto služebního odvětví. Jen taková odborná zkouška může být proto pokládána za zkoušku povinnou ve smyslu uvedenému usnesení min. rady.

Jak nss již v nálezu z 26. června 1930 č. 10.625 Boh. A 8704/30 dovodil, jest ustanovení usnesení min. rady z 6. dubna 1922 použiti také na učitele škol národních a občanských. Jde jen o to, zdali odborná zkouška pro vyučování slepců může být pokládána za povinnou zkoušku ve smyslu uvedeného usnesení min. rady.

Zkouškou povinnou lze u učitelů škol obecných a občanských podle přirozeného smyslu slov rozuměti jen takovou zkoušku, která je platnými předpisy učitelským osobám předepsána jako podmínka kvalifikace pro vykonávání učitelského úřadu vůbec všeobecně požadované. Jelikož st-l jest učitelem na škole občanské a jeho služební odvětví je vyučování na školách občanských, mohla by pro něho být odborná zkouška pro vyučování slepců jen tehdy pokládána za zkoušku povinnou, kdyby vyučování slepců bylo součástí vyučování na školách

obecných neb občanských a kdyby pro toto vyučování zvláštními předpisy bylo předepsáno složení odborné zkoušky pro vyučování slepců. Za takový předpis pokládá stížnost § 13 učit. zákona. Leč neprávem, neboť tento předpis ustanovuje toliko, že učitelé ustanovení na zvláštních státních odborných školách pro hluchoněmé nebo pro slepce jsou co do příjmů a postupu postaveni na roveň učitelům na školách obecných, případně občanských, se stejnou zkouškou způsobilosti. Ohledně povinnosti složit odbornou zkoušku pro vyučování slepců neobsahuje § 13 učit. zákona žádného předpisu. Takového předpisu nemohl nss shledati v nař. min. kultu a vyučování z 31. července 1886 č. 6033, na něž se stížnost odvolává, neboť toto nař. v čl. V. obsahuje toliko ustanovení, že kandidáti, kteří mají vysvědčení o zkoušce způsobilosti pro všeobecné školy národní nebo pro školy občanské, se m o h o u podrobiti speciální zkoušce pro vyučování slepých dětí. Má-li stížnost zato, že v daném případě nejde o to, zda odborná zkouška pro vyučování slepců je předepsána jako zkouška povinná učitelům na školách národních, resp. občanských, nýbrž že jde o to, je-li taková odborná zkouška předepsána učitelům, kteří chtějí býti ustanoveni na odborné škole pro slepce nebo kteří na takové škole jsou ustanoveni, je stížnost na omylu, ježto u st-le, jenž jest učitelem školy občanské, pro posouzení nároku na náhradu sporných cestovních výloh, je jediné rozhodnou okolností, zda odborná zkouška pro vyučování slepců je předepsána pro služební odvětví st-lovo ve smyslu výše naznačeném, kdežto stížnost sama připouští, že st-l chce býti ustanoven na státní škole odborné pro slepce. Nelze proto mluvit o služebním místě jeho dosavadního služebního odvětví, není tedy splněn základní předpoklad, na který cit. usnesení min. rady nárok na spornou náhradu váže.

Stížnost neprávem tvrdí, že jde o stejný případ, jako když učitel školy obecné skládá zkoušku učitelské způsobilosti pro školy občanské, neboť zkouška učitelské způsobilosti pro školy občanské je zkouškou skládanou v rámci služebního odvětví vyučování na školách národních, kdežto st-li jde o místo na státní odborné škole slepecké. —

Č. 12.956.

Stavební právo: Jestliže se komisionální jednání stavební o živnostenské provozně koná před komisionálním jednáním živnostenskoprávním, nemá soused ve stavebním řízení povinnost, aby při komisionálním jednání stavebním vytýkal, že stavební povolení nesmí býti vydáno před živnostenskoprávním povolením.

(Nález z 30. června 1937 č. 460/35-2.)

Věc: František a Božena D. v Kladně proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. listopadu 1934 o stavebním povolení.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.